

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. *****, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *****, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Галя Алексиева

при участието на секретаря П.В.Г.
като разгледа докладваното от Галя Алексиева Гражданско дело №
20243130100211 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Закона за защита от домашното насилие.

Образувано е по молба на К. Е. Д., ЕГН ***** с адрес гр. *****, *****
бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 за постановяване на мерки за защита срещу лице, с което живее във
фактическо съпружеско съжителство Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****,
***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80.

Твърди се в молбата, че с ответника живеят на съпружески начала от 2017г. в
жилище собствено на майка ѝ и са родители на две ненавършили пълнолетие деца. В
периода на съвместното им съжителство била подложена на постоянен физически и
психически тормоз.

Конкретните актове, в срока по чл. 10 ЗЗДН, които молителката сочи да са
извършени, са както следва: На 21.02.2024г. в 08,30ч. ответникът ѝ искал пари, каквито тя
нямала. Това го ядосало, последвали удари по тялото и краката ѝ. Обиждал я с думите
„изрод, вещица, грозница, умри, да умре майка ти, ще ви изнеса с ковчег от тук“. Около
09,30ч., след като големият ѝ син завел децата на училище и детска градина, ответникът
отново се нахвърлил върху нея с удари по главата и същите обидни думи. Излязъл навън,
като ѝ казал, че заминава, но всъщност останал на стълбите. От страх молителката
заклучила вратата. Ответникът започнал да хвърля камъни по прозорците на кухнята, при
което молителката и детето Я.с от предходния ѝ брак, се скрили в детската стая. Ответникът
продължил да хвърля камъни и по другата терасата, където била спряна служебната ѝ кола и
от които вероятно счупил единият от прозорците ѝ. За случилото се обвинил молителката.
Подал сигнал в полицията, за което допуска да е идвала полиция, но тя не отваряла на
никой. След като се успокоил я помолил за кафе и вода, защото му било лошо. Дала му кафе,
при което той го лиснал в лицето ѝ. После я помолил да му отвори, за да отидел до
тоалетната, но влизайки в апартамента се нахвърлил върху нея. Последвали удари по
главата ѝ, започнал да я души, продължавайки и да я обижда. Заклучила се в детската стая,
а ответникът си тръгнал. Около 15ч. отключила вратата, тъй като била дошла майка ѝ с по-
големия ѝ син. Малко след това пристигнала полиция и дала обяснения. На 24.02.2024г.

сутринта отново ответникът започнал с обидите и кръсците, вкл. по отношение на сина Й Е., който тогава бил болен. Това му поведение продължило и на 25.01.2024г. от сутринта и ескалирало вече към 17ч., когато молителката извикала полиция. Посочва, че се страхува за живота си. Моли за уважаване на подадената молба, като бъдат приложени мерки за защита по чл. 5, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 ЗЗДН, а именно: задължаване ответникът да се въздържа от домашно насилие, забрана да я доближава нея и дома ѝ в гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80, както и отстраняването му от съвместно обитаваното жилище на адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80.

В о.с.з. молителката се явява, поддържа молбата. Посочва, че след издаване заповедта за защита с ответника не живеят заедно, но в разговори по телефона я обиждал, наричайки я „боклук, че не е жена, майка, не става за нищо“. Общувал с двете им деца, на който е баща, виждал се с тях. На 11.03.2024г., докато били на площадката дошъл и извикал децата им. Взел при себе си малкото им дете, защото голямото не пожелало да отиде с него. Двата живеели заедно от 2017г. Разделяли са се няколко пъти, но после се събирали. В началото, нещата помежду им били добре, но след това всичко започвало по старому. Търпяла поведението му заради децата и от надежда, че отношенията им ще се променят. Когато не направела това, което той иска, ставал зъл, започвал да обижда, креши и ругае.

Ответникът в о.с.з. се явява лично. Излага своя версия за отношенията си с молителката. Оспорва да е ползвал думите „ковчеци, гамени“. Оспорва да е искал от молителката на 21.02 пари. Признава, че е идвала полиция в дома им, но не знае защо. Полицаяте са си тръгнали, защото молителката им е казала, че няма проблеми. В него ден, признава че с молителката си разменяли според него „безсмислени думи“ и излязъл от дома им, за да се успокои и да няма проблеми. Поискал да отиде до тоалетната, но тя не му отваряла, стояла зад пердетата и прозорците. В крайна сметка му отворила, той отишъл до тоалетната и излязъл пак навън. Тогава видял, че една тухла лети към служебния му автомобил и счутила стъклото му. Обадил се на полицията, дошли и се разбрал с тях да плати счупеното стъкло, което сочи молителката да е счутила. Сочи още, че през годините много пъти за викали полиция и като дойдели полицаите, молителката им казвала, че няма нищо. Отрича да я е удрял, освен когато двамата се бутали. Биели са се и са се обиждали взаимно, но тя първа му посягала.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Молбата е подадена от и срещу легитимираните по закон лица съобразно чл. 3, т. 2 ЗЗДН, доколкото няма спор между страните, че ответникът е лице, което се е намирало във фактическо съжителство с молителката и двамата са живели в общо домакинство, а и са родители на две деца.

Сезиращата съда молба, се основава на твърдения за осъществени по отношение на молителката актове на домашно насилие, характеризиращи се със системност, последните от които на 21,24,25.02.2024г., поради което е депозирана в предвидения в чл.10, ал.1 ЗЗДН преклузивен срок.

Като акт на домашно насилие, съобразно легалната дефиниция на чл.2, ал.1 ЗЗДН, се определя всеки такъв на физическо, емоционално и психическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лицата по чл.3 ЗЗДН.

За уважаване на подадената молба, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, е необходимо молителят да установи действителното осъществяване на твърдя.те дати от посочения извършител на действия, квалифицирани като актове на домашно насилие.

Отхвърлянето на молбата е предпоставено от проведено от ответника доказване,

оборващо изложеното от молителката.

По делото е приложена декларация по смисъла на чл. 9 ЗЗДН, в която молителката декларира актовете на извършеното спрямо нея домашно насилие с идентични твърдения на изложените в молбата ѝ.

Разпитана е като свидетел майката на молителката Д.Д..

От показанията ѝ се установява следното:

Многократно във времето е била свидетел на взаимоотношенията между страните. Определя отношението на ответника към дъщеря ѝ като изключително грубо, съпроводено с крясъци и обиди, а и физически побои. С него не можели да се води нормално разговор, защото той почвал изведнъж да крещи. Присъствала е на 14.02 и 08.03.2023г., когато ответникът душал дъщеря ѝ и тя се опитала да си разтърве. На 21.02.24г. отново е имало от негова страна удари и обиди спрямо дъщеря ѝ, за което тя ѝ е споделила. Него ден караниците им почнали заради някакви пари и нежелание на ответника да приеме, че единият от внуците ѝ е бил болен. Него ден Д. хвърлял камъни по терасите. Наричал дъщеря ѝ „вещица, изрод, урод, грозница, че не е жена“, заплашвал я, че я убие, заколи. В отношенията им дъщеря ѝ нямала права, право на мнение, приятели. След Нова година пак се били и от тогава ръката ѝ тръпнела. Преди и след Нова година ѝ чупил носа. След всяка негова такава постъпка ревял и се извинявал, и дъщеря ѝ му вярвала, че ще се промени.

Съгласно изготвена служебно справка за съдимост, ответникът е неколкратно осъждан за извършени престъпления против собствеността и общоопасни престъпления /престъпления по транспорта/.

По изричната разпоредба на чл. 13 ЗЗДН, регламентираща допустимите доказателства в производството, декларацията по чл. 9 ЗЗДН е доказателство за изложените в нея обстоятелства и на основание чл.13, ал.3 ЗЗДН, съдът може да издаде заповед за защита само въз основа на приложената декларация. В подадената декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН са декларирани извършени от ответника действия, подробно описани и по естеството си съставляващи осъществено емоционално и психическо насилие, а и физическо такова по смисъла на закона. Липсва легална дефиниция на понятието „психическо и емоционално насилие“, но като такива могат да бъдат окачествени всички действия, които имат отрицателно или вредно въздействие върху психиката на едно лице - поражат отрицателни за него емоции и/или го принуждават да ги потиска и да не ги изразява. Актовете на такова могат да бъдат вербални /обиждане/, отхвърляне на присъствието, унижение, предизвикване на страх, изолация. Преценка дали е налице емоционално или психическо насилие следва да се направи конкретно, като се изследват отношенията между страните, техните физически и психически особености, и съответните следи, останали в съзнанието на пострадалото лице. Последното, разглеждано в контекста на целта на защитата по ЗЗДН, а именно да бъде дадена бърза и адекватна защита на пострадалите, чието право на лична неприкосновеност е било нарушено, чрез налагането на съответните мерки за въздействие спрямо нарушителя му.

Анализирайки ангажираните по делото доказателства, налага се извод, че ответникът не успя да проведе доказване, опровергаващо изложеното в декларация, поради което съдът приема за достоверни изложените в нея обстоятелства. Свидетелските показания ценени и с оглед разпоредбите на чл. 172 ГПК, биват възприети от съда в цялост като отразяващи факти непосредствено възприети от свидетеля, вкл. назад във времето и даващи обща картина за отношенията в семейството. Изхождайки и от самото естество на актовете на

домашно насилие и обстановката, в която обичайно се проявява- в дома на жертвата и без свидетели, няма основание за поставяне под съмнение разказаното от свидетеля, независимо от процесуална позиция на ответника по отричане да е имал такова поведение, респ. оправдаването му с това то да е резултат и на действия на молителката. Извършването на такива актове не е всякога и задължително съпроводено от действия на съпротива от страна на жертвата и/или викове в т.ч за помощ. Ирелевантно е и какво е било показаното от молителката емоционално състояние, при пристигането на полицията и действията ѝ на отричане пред тях наличие на неприемливо поведение на ответника спрямо нея. Всъщност, това е обичайно поведение на лица, били действително жертви на актове на домашно насилие характеризиращи се със системност, както в случая.

Затова и доколкото не са налице доказателства обосноваващи извод за обратното, съдът приема, че ответникът е извършил твърдяните актове на психическо, емоционално и физическо насилие. Доказателствата говорят, че молителката е била подложена на системно физическо и психическо насилие.

Горното поведение- системно извършвано, при това от партньор в живота, не може да бъде толерирано от съда. То е морално укоримо, а и неприемливо от гледище на закона. Ирелевантно е какъв е бил формалният повод за него, доколкото той не би могъл да бъде в случай никога извинителен и оправдаващ за него. Това поведение е насочено пряко срещу телесното здраве на молителката, и неизбежно бива санкционирано от закона. Затова и молба е основателна.

По отношение на мерките, които следва да бъдат наложени, съдът намира следното: Ответникът следва да бъде задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката, предвид формирания от съд извод, че такова е било извършено. Доколкото се установи по делото, психическо и физическо насилие спрямо молителката, съдът определя като адекватни и необходими, налагането на такива мерки, които в действителност биха накарали ответника да преосмисли отношението си спрямо молителката. В този смисъл съдът намира, че на ответника следва да бъде забранено да доближава молителката на разстояние по- малко от 50м за срок от година и половина, т.е максимално предвидения в закона, като за същия срок, той да бъде отстранен и от съвместно обитаваното жилище, собствено на майката на молителката. При определянето им и срокът на действието им, съдът съобрази естеството на актовете, техния интензитет, личността на ответника в контекста на съдебното му минало, данните за актове на насилие и преди срока по чл. 10 ЗЗДН съдържащи се в показанията на свидетеля и представения амбулаторен лист, а от друга страна обстоятелството че дори и след издаване на заповедта за незабавна защита, ответникът не е преустановил това си поведение, явно демонстриращо несъобразяване със закона и свидетелстващо за липса на проявена самокритика към поведението си. Все в тази си преценка съдът съобрази и постъпилите материали от РУ *****, касателно подаден от молителката на 25.02.2024г., /т.е последващ подаването на молбата и макар невъведен в предмета на производството от молителката с допълнителна молба/, сигнал до тел. 112 и данните съдържащи се в извършената по него полицейска проверка. Тези мерки и този срок се преценяват от съда като подходящ с оглед постигане на възпитателния ефект на мярката.

На основание чл. 15, ал. 8 ЗЗДН на молителката следва да бъде издадена заповед за защита.

Ответникът следва да бъде предупреден, че на основание чл. 21, ал. 4 ЗЗДН при изпълнение на заповедта на съда, полицейският орган, констатира нарушението, задържа нарушителя и уведомява незабавно органите на прокуратурата.

На основание чл.11, ал.2 ЗЗДН ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Провадийски районен съд дължимата за производството държавна такса в размер

на 25лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ЗАДЪЛЖАВА Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо К. Е. Д., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80, на основание чл.5, ал.1, т.1 ЗЗДН.

ЗАБРАНЯВА на Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 да приближава на по- малко от 50метра К. Е. Д., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 и обитаваното от нея жилище, находящо се на адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 за срок от 18 /осемнадесет/ месеца, на основание чл.5, ал.1, т.3 ЗЗДН.

ОТСТРАНЯВА Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 от съвместно обитаваното с К. Е. Д., ЕГН ***** жилище с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 за срок от 18 /осемнадесет/ месеца, на основание чл.5, ал.1, т.2 ЗЗДН.

На основание чл. 5, ал. 2 ЗЗДН от така определения срок на мерките следва да се приспадне срокът на действие на заповедта за незабавна защита, считано от датата на издаването ѝ 27.02.2024г.

ОСЪЖДА Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Провадийски районен съд държавна такса в размер на **25лева**, на осн. чл.11, ал.2 ЗЗДН.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за защита на К. Е. Д., ЕГН ***** жилище с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80.

На основание чл. 16, ал. 3 ЗЗДН заповедта и препис от решението на съда да се връчат на страните и да се изпратят служебно на съответното РУ на ОД на МВР по местоживее на извършителя и пострадалото лице.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Д. Т. Т., ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** бл. 11, вх. Г, ет. 1, ап. 80, че на основание чл. 21, ал. 4 ЗЗДН при неизпълнение на съдебната заповед полицейският орган, констатирал нарушението, задържа нарушителя и незабавно уведомява органите на прокуратурата.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в 7- дневен срок, считано от 15.03.2024г., за която дата страните са били надлежно уведомени в открито съдебно заседание, на основание чл. 15, ал. 7 ЗЗДН.

Съдия при Районен съд – *****: _____